

Wielka Tartaria – największe państwo świata

17 stycznia 2022

Wielka Tartaria, czyli nieistniejąca już kraina obejmująca swoją powierzchnią blisko 3/4 powierzchni Azji, to temat bardzo często poruszany w literaturze jako synonim odległych, tajemniczych rejonów zamieszkiwanych przez potężnych wojowników, m.in. w książce „Frankenstein”, „Flecista z Hameln” czy chociażby w szekspirowskim „Śnie nocy letniej”. Czym jednak była Wielka Tartaria i dlaczego powstało wokół niej wiele kontrowersji? Jakie współczesne państwa leżą na terenie Tartarii i co się stało z rdzennymi mieszkańcami tej krainy?

Wielka i potężna

Tartaria – według encyklopedii historycznej – stanowiła bardzo rozległy teren obejmujący współczesny Kazachstan, Chiny, Mongolię, a także rejony Turkmenistanu, Uzbekistanu, Tadżykistanu i Kirgistanu.

Geograficznie opisywano ten teren jako „połacie ziemskie rozciągające się od Morza Kaspijskiego i Góry Ural z zachodu przez Pacyfik na wschodzie”.

Ze względu na tak rozciągnięty teren można było spotkać szerokie zróżnicowanie klimatyczne – od roślinnych stepów pontyjskich i kazachskich przez ośnieżone szczyty Kaukazu, Uralu, Syberii aż do słonecznych i piaszczystych plaż Morza Żółtego.

Po około 1350 roku teren ten podzielono na „Tartarię Niepodległą” obejmującą Kazachstan, część Kirgistanu i fragment Mongolii, a pozostałą część stanowiła „Wielka Tartaria Chińska”.

Mieszkańcy Tartarii

Mieszkańcy Tatarii byli zróżnicowani zarówno narodowościowo, jak i etnicznie – spotkać można było zarówno Turków, jak i ludność rasy chińskiej, jednak zdecydowanie najczęściej natrafić można było na Mongołów i potomków Hunów.

Cała Tataria była sprawnie podbijana przez Czyngis Chana, a następnie zarządzana przez Kubilaj Chana aż do 1296, kiedy to nastąpił pierwszy podział.

Imperium rozpadło się na trzy części: Złotą Orde, Chanat Czagatajski oraz Dynastię Yuan.

Niecałe 70 lat później Mongołowie utracili chińską część Tartarii, nazwaną „Wielką Tartarią Chińską”, Chanat Czagatajski został podbity przez Timura Chromeo, a u początku XV wieku upadła Złota Orda.

W tym czasie Wielka Tartaria Chińska prowadziła ekspansję terytorialną, powiększając swoje ziemie o Syberię (1490 rok) i o Tybet (1634 rok).

W XVIII i XIX wieku Imperium podbiło tereny Azji Centralnej (tzw. Wolnej Tartarii), ujarzmiając lub uzależniając większość ludów tureckich.

W międzyczasie, od XVI do XVII wieku zaczęto wysyłać misjonarzy chrześcijańskich, którzy wskutek opowieści Chińczyków oraz licznych kampaniach podbojowych prowadzonych przez mieszkańców Tartarii, zaczęli zaliczać wszelkie ludy azjatyckie w poczet Tatarów.

Wskutek braku rozróżnienia m.in. Mandżurów, Ojratów czy Mongołów i Tybetańczyków, Europejczykom było trudno zorientować się w sytuacji geopolitycznej Azji, co doprowadzało do licznych nieporozumień.

Przyjętą ogólnie nazwę „Tataria” i „Tatarowie” definitywnie

zniesiono w XX wieku – ludność wyodrębniono na podstawie badań kulturowych, etnograficznych i antropologicznych, zaś sama nazwa „Tartaria” ograniczona została do ogólnego „Tatarlandia” lub „Tatarstan”.

Flaga i herb

Obecnie przypuszcza się, że Wielka Tartaria była największym kiedykolwiek istniejącym państwem na świecie – zajmowała teren około 31,5 miliona kilometrów kwadratowych, co daje aż 23% całej powierzchni lądów na świecie.

To dziesięć razy więcej niż współczesna Rzeczpospolita Polska, a dla porównania: największe istniejące obecnie państwo – Rosja – ma powierzchnię 17,1 miliona kilometrów kwadratowych.

Pomimo tak rozległych terenów kraina ta po dziś dzień budzi wiele kontrowersji i zagadek wśród historyków i antropologów. Niektórzy uważają, że Wielka Tartaria była fikcyjną krainą. Za ich błędnym myśleniem przemawiają jednak dowody m.in. ze źródeł europejskich, które potwierdzają jej istnienie.

W 1719 roku francuski badacz w dokumencie „Informacje historyczne o Tartarii i drzewo genealogiczne władców Tartarii” wymienił całe drzewo genealogiczne władców tej „geograficznej części świata”.

W innych starych informatorach można natknąć się na ilustracje przedstawiające herb i flagę Tartarii. W księdze „Geografia świata” wydanej w Paryżu w 1676 roku przed opisem o Tartarii przedstawiono wyobrażenie sowy na tarczy, co może świadczyć o tym, że był to jej herb.

Natomiast w kolekcji flag morskich z XVIII wieku znajdujemy dwie flagi Tartarii – na jednej figuruje mityczny gryf, a na drugiej sowa.

Dowody te sugerują, że trudno zaprzeczać istnieniu Wielkiej Tartarii, ale i tak wielu historyków (i nie tylko) ma problemy

z zaakceptowaniem, że współczesna historia, jakiej od małego uczą w szkole, jest zbiorem wielu zakłamań i fałszerstw...

Źródło: OdkrywamyZakryte.com